

Arrest

nr. 241 587 van 29 september 2020
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 juni 2019 aan op het Belgische grondgebied. Op 26 juni 2019 diende hij een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 03/03/1963 geboren in Basra als zoon van een soennitische vader en sjiitische moeder. Na uw middelbare studies ging u bij het leger, waar u de rang van Naqieb (kapitein) bekleedde en instond voor de voedselverdeling binnen het leger. U nam deel aan de 8-jarige Irak-Iranoorlog in de jaren '80, waar u werkte achter de schermen en nooit meevocht aan het front.

Met de val van Saddam Hussein in 2003 werd het Iraakse leger ontbonden en verloor u uw job. U begon uw eigen groenten en fruit te verkopen, totdat u genoeg geld had om een auto te kopen, en vanaf dan was u taxichauffeur. In 2003 werd u een eerste maal ontvoerd door de militie Saraya al Salam. Ze kwamen bij u thuis en namen u mee naar een onbekende plaats. U werd 7 à 10 dagen vastgehouden en gefolterd. Men wou u dwingen een bekentenis af te leggen over het aantal Iraniërs dat u had gedood tijdens de oorlog. Toen bleek dat u niets te vertellen had gezien u nooit had deelgenomen aan de gevechten, werd u weer vrijgelaten. Ongeveer een jaar later werd u door dezelfde militie een tweede maal opgepakt, in 2004, en opnieuw werd u gefolterd en ondervraagd over uw rol in de Irak-Iranoorlog. Na 15 dagen werd u opnieuw vrijgelaten. In 2005 werd u dan door deze militie voor een derde maal opgepakt, ontvoerd en gemarteld om dezelfde reden. Ditmaal werd u pas na 25 dagen vrijgelaten.

In diezelfde periode, na 2003, kreeg u ook een oproepingsbrief die u verplichtte zich te melden op het politiebureau van Muqtada al Sadr in Achar (Basra). Toen u daar aankwam werd u verteld dat u niet zomaar Basra mocht verlaten en dat u zich vanaf nu telkens moest komen melden wanneer u naar een ander district of een andere provincie wilde gaan. Zonder een schriftelijke toelating kon u nergens naartoe. U ging driemaal om een dergelijke toestemming vragen, waarbij u telkens de redenen en details van uw vertrek moest uitleggen, waarvan de laatste keer in 2008 of 2009 was, toen u naar Bagdad moest voor uw auto.

*In 2005 huwde u met O.(...) M.(...) J.(...) en u kreeg tezamen twee kinderen: D.(...) (*2010) en H.(...) (*2012). In 2017 zijn jullie uit de echt gescheiden.*

U voelde zich heel erg beperkt in uw bewegingsvrijheid en vreest dat de sjiitische milities alle officieren en piloten uit het leger van Saddam willen vermoorden. In 2018 had u eindelijk genoeg geld bijeen gespaard om te vertrekken en ontvluchtte u Irak op 28/10/2018. U reisde via Turkije en Griekenland naar België, waar u aankwam op 22/06/2019 en een verzoek indiende tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten op 26/06/2019.

Ter staving van uw herkomst en asielmotieven legt u volgende kopieën neer: uw echtscheidingsakte, de nationale kaarten van uw kinderen, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw pensioenkaart en uw nieuwe identiteitskaart.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om opnieuw het slachtoffer te worden van de sjiitische militie Saraya al Salam die u vervolgden omwille van uw deelname aan de Irak-Iranoorlog. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient het minstens onwaarschijnlijk te worden genoemd dat u in Irak een actuele levensbedreigende vervolging zou vrezen omwille van uw betrokkenheid bij de Irak-Iranoorlog. Immers moet worden opgemerkt dat de Irak-Iranoorlog ondertussen al bijna 32 jaar geleden is afgelopen en dat

u intussen ook al bijna 17 jaar uit het Iraakse leger bent. Ook de vervolgingsfeiten die u aanhaalt – de 3 ontvoeringen en de verplichting toelating te vragen om u te kunnen verplaatsen buiten Basra – dateren allen van 17 tot 11 jaar geleden. U maakt alvast niet aannemelijk dat u na al die tijd nog steeds vervolgd zou worden voor uw deelname aan voornoemde oorlog. Zelf zegt u dat het komt doordat de pro-Iraanse leidinggevend in Irak hebben bevolen dat alle officieren en piloten uit de Irak-Iranoorlog moeten worden gedood (CGVS p.12). U benadrukt nochtans zelf dat u wel de titel van officier had, maar op geen enkel moment heeft deelgenomen aan de gevechten en alleen verantwoordelijk was voor de voedselbedeling binnen het leger (CGVS p.6; p.11). Daarnaast zegt u ook geen enkele band te hebben gehad met de Baath-partij, behalve dan dat u diende in het leger onder het bewind van Saddam (CGVS p.5). Op de vraag waarom ze u niet al lang gedood zouden hebben indien ze u werkelijk zouden willen doden omwille van uw militaire rang, antwoordt u ontwijkend door de vraag terug te kaatsen en te vragen waarom ze u anders zouden hebben gearresteerd en ontvoerd als ze u niet zouden willen doden (CGVS p.15). Dit antwoord vormt geen heldere verklaring en wel gezien uit het vervolg van deze beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan deze door u verklaarde ontvoeringen. U slaagt er dan ook niet om aannemelijk te maken dat u na verschillende decennia nog steeds het doelwit zou zijn van sjitische milities indien uw rol binnen het leger van Saddam beperkt bleef tot het superviseren van de voedselvoorraden.

Bovendien moet erop worden gewezen dat uw gedrag in de periode van de beweerde vervolging zich niet laten verzoenen met een ernstige vervolgingsvrees zoals u zelf beweert te hebben. Zo is het feit dat u nog minstens 10 jaar in Irak bent gebleven na het meest recente vervolgingsfeit (i.e. de toestemming om naar Bagdad te mogen gaan voor uw auto in 2008 of 2009) volledig in strijd met uw bewering een actuele vrees te koesteren om gedood te worden bij terugkeer. U verklaart het feit dat u nog zolang in Irak gebleven bent, ondanks de ontvoeringen en beperkte bewegingsvrijheid, door te zeggen dat u eerst hard moest werken om geld te sparen om te kunnen vertrekken (CGVS p.11; p.17). Deze verklaring is echter niet in staat te verantwoorden waarom u nog meer dan een decennium in constante doodsangst zou blijven leven in Basra. Daarbij komt dat u ook in de periode van uw ontvoeringen (2003-2005) steeds op uw thuisadres bent blijven wonen ondanks het gegeven dat u telkens van op uw thuisadres werd opgepakt. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts 1-2 jaar na uw derde ontvoering bent verhuisd in een poging aan uw ontvoerders te ontkomen (CGVS p.14). Dergelijk gedrag geeft allesbehalve blijk van enige gegronde vervolgingsvrees jegens deze militie.

Tenslotte moet ook worden gewezen op incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas van de drie ontvoeringen. Allereerst is het ook opmerkelijk dat uw beschrijvingen van de drie verschillende ontvoeringen op enkele details na bijna volledig identiek zijn. U werd telkens bij u thuis ontvoerd, geblinddoekt en geboeid, naar een onbekende plaats gebracht en gefolterd d.m.v. elektro-schokken en slagen op uw voeten (CGVS p.11-15). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat uw ontvoeringen driemaal op bijna exact dezelfde wijze verliepen.

Bovendien valt op dat de duur van de drie verschillende opsluitingen in uw opeenvolgende verklaringen danig uiteenlopend wordt weergegeven. Bij DVZ vertelt u duidelijk dat u respectievelijk 15, 7 en 7 dagen werd vastgehouden (CGVS-vragenlijst p.3). Bij het CGVS vertelt u dan weer dat u de eerste keer 7 à 10 dagen werd vastgehouden (CGVS p.12-13), de tweede keer 15 dagen (CGVS p.13) en de derde keer maar liefst 25 dagen (CGVS p.15). Geconfronteerd met deze significante verschillen betreffende de duur van uw ontvoeringen, antwoordt u dat u gewoon een schatting gaf van de verschillende periodes en het moeilijk was om een tijdsbesef te hebben in detentie (CGVS p.15). Hoewel dit laatste een aannemelijke verklaring is voor het niet exact kunnen bepalen van de duur van uw ontvoeringen, verklaart dit niet waarom u eerder steeds zonder aarzelen antwoordde en ook bij een controlevraag of u zeker was over deze tijdspanne bevestigend antwoord gaf (CGVS p.13). Een zelfde redenering geldt voor de inschatting dat de door u verklaarde ontvoeringen dateren van minstens 15 jaar geleden en bijgevolg rekening dient te worden gehouden met de mogelijkheid van slijtage van de herinnering van deze feiten: behalve de precieze tijdsindicaties die u in uw opeenvolgende verklaringen heeft gegeven over deze detenties valt ook op dat u in de ene versie aangeeft dat uw eerste ontvoering dubbel zo lang zou hebben geduurd als de volgende twee (15 dagen tegenover 7 dagen voor de volgende twee detenties), en u in uw tweede versie een omgekeerd relaas geeft, in de zin dat elke volgende detentie beduidend langer duurde dan de vorige (respectievelijk 7-10 dagen, 15 dagen en 25 dagen). Tenslotte dient ook de mate waarin uw verklaringen uiteenlopen voor wat betreft de geschatte duur van de opeenvolgende detenties – voor de derde detentie gaf u enerzijds aan dat die 7 dagen zou hebben geduurd en anderzijds dat die 25 dagen zou hebben geduurd – dusdanig is dat deze onmogelijk verklaard kan worden door het tanen van het geheugen na verloop van jaren. De gedane vaststellingen zijn dan ook dermate dat niet langer geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoeringen in de periode 2003-2005.

Ten slotte is het ook onwaarschijnlijk dat u driemaal ontvoerd werd om dan gewoon weer te worden vrijgelaten. U verklaart zelf dat u telkens werd vrijgelaten omdat u niets bekende en omdat ze niks tegen u konden inbrengen (CGVS p.13). Gevraagd waarom ze u zouden vrijlieten om u een jaar later opnieuw te ontvoeren, antwoordt u dat de milities gewoon hun zin doen en niemand hen kan controleren (CGVS p.14). Deze gehele uitleg mist echter logica en aannemelijkheid en kan bijgevolg het CGVS geenszins overtuigen.

Ter staving van uw afkomst en asielrelaas legt u kopieën neer van uw echtscheidingsakte, de nationale kaarten van uw kinderen, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw pensioenkaart en uw nieuwe identiteitskaart. Deze vormen allen een begin van bewijs van uw identiteit, afkomst en profiel, dewelke hier niet ter discussie staan, maar veranderen niets aan de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees.

Uit bovenstaande trekt het CGVS dan ook de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolgingsvrees door de milite Saraya al Salam omwille van uw militaire activiteiten tijdens de Irak-Iranoorlog. Deze feiten kunnen bijgevolg niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U kent geen andere problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf al- Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Basra in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Basra een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Basra en hierbij verwijst naar uw militaire rang tijdens de Irak-Iranoorlog, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u een officier was ten tijde van Saddam maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een

ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf

of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

U legt geen documenten neer die bovenstaande vaststellingen kunnen weerleggen.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de toelichting bij dit middel leidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) af dat verzoeker ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht.

In zijn toelichting bij het eerste middel betwist verzoeker dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Daartoe herbevestigt hij de verklaringen die hij afgelegd heeft bij de commissaris-generaal. Hij meent bekend te staan als een deelnemer van de oorlog tegen Iran, wat reden genoeg is om hem te viseren. Er zou immers een bevel gegeven zijn door pro-Iraanse leidinggevendenden om mensen die daaraan deelnamen te vermoorden. Wat betreft de kritiek van de commissaris-generaal dat hij nog vele jaren lang in Irak bleef wonen nadat de vervolgingsfeiten zich voordeden, merkt verzoeker op dat hij onmogelijk eerder kon vertrekken om economische redenen en zou hij voortdurend in angst geleefd hebben. Wat betreft de tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen aangaande zijn drie beweerde opsluitingen, merkt verzoeker op dat die feiten al van meer dan 15 jaar geleden dateren, dat hij in gevangenschap amper dag van nacht kon onderscheiden en het dus onredelijk is om van hem te verwachten dat hij zich nog de exacte dagen van gevangenschap zou moeten herinneren. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zodoende een gebrekkig onderzoek gevoerd heeft dat op kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, zoals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In zijn toelichting bij het tweede middel stelt verzoeker een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling te lopen bij terugkeer naar Irak. Verzoeker wijst daartoe op een richtlijn van het UNHCR betreffende asielverzoeken van personen uit Syrië, evenals naar een Franstalig arrest van de Raad waarin gesteld wordt dat een ongeloofwaardig asielrelaas de asielinstanties niet ontslaat van hun plicht om te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van de verzoeker. Verzoeker stelt in zijn toelichting dat geheel Irak, direct of indirect, getroffen is door het geweld, waardoor mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, en meent dat zulks wordt voorgeschreven door “het UNHCR”. De commissaris-

generaal zou aldus “de UNHCR Guidelines volledig naast zich neer leggen”. Ter illustratie van zijn standpunt citeert verzoeker uit drie internet-artikelen van het medium “IraqiNews”, waarin gewag gemaakt wordt van protesten en tribale twisten met doden tot gevolg in de maanden juni, augustus en oktober 2019, zonder evenwel een *hyperlink* van deze bronnen te vermelden. Verzoeker meent hierdoor in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2 c), van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal zou op een onzorgvuldige manier tot zijn conclusie gekomen zijn en in de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schenden.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Middels een aanvullende nota van 11 augustus 2020 voegt de verwerende partij de verwijzing toe naar de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van mei 2019, naar de “EASO Country Guidance note: Iraq” van juni 2019, naar het “EASO COI Report Iraq - Security situation” van maart 2019, naar de “COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak” van 20 maart 2020 en naar het “EASO COI Report Iraq – Internal mobility” van 5 februari 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.2.2. Ter terechtzitting toont verzoeker een onvertaald document uit 2018 waaruit volgens zijn verklaringen blijkt dat hij door zijn stam verstoten is omdat hij thans een relatie zou hebben met een man. Omwille van het ontbreken van een voor eensluidend vertaalde verklaring, kiest verzoeker ervoor om het stuk niet neer te leggen. In zijn mondelinge toelichting ter terechtzitting brengt verzoeker de verstoting door zijn stam in verband met zijn huidige relatie met een man. Ook zijn echtscheiding zou daarmee verband houden.

Samen met de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal, die zich erover beklagt niet eerder in kennis te zijn gesteld, merkt de Raad op dat het bijzonder vreemd is dat verzoeker op de dag van de terechtzitting een stuk aanbrengt dat uit 2018 zou dateren en in wezen teruggaat op een nog oudere problematiek die mede aan de basis zou hebben gelegen van zijn echtscheiding uit 2017. Op basis van de summiere verklaringen van verzoeker lijkt het eventuele bijkomende asielmotief eerder laattijdig te zijn aangebracht. Verzoeker kiest er bovendien voor om het getoonde stuk thans niet ter beoordeling aan de Raad voor te leggen, waardoor het in het kader van onderhavige procedure uit de debatten dient te worden geweerd.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Inzake het asielrelaas oordeelde de commissaris-generaal dat de problemen die verzoeker zou hebben gekend omwille van zijn deelname aan de achtjarige oorlog in de jaren '80 niet langer actueel zijn. Daarnaast wordt in de beslissing gewezen op een aantal ongeloofwaardigheden in de verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten die zouden zijn gepleegd door de sjiiitische militie *Saraya al Salam* in de periode 2003-2005, waardoor verzoeker geen vrees voor vervolging in zijn hoofd aannemelijk maakt.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst de commissaris-generaal naar objectieve informatie waaruit blijkt dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, de Zuidelijke stad Basra, actueel geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld die voor verzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, zou kunnen resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

2.5.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

2.5.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Dit wetsartikel schrijft voor dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde te vrezen voor de milities omdat hij deelnam aan de oorlog tussen Irak en Iran (AD, stuk 7, Vragenlijst CGVS 19 december 2019, vragen 4 en 5). Verzoeker verklaarde drie keer te zijn gekidnapt en vastgehouden, een eerste maal gedurende 15 dagen en de tweede en de derde keer gedurende 1 week (*Ibid.*). Later stelde verzoeker zowel in 2003 als in 2004 én in 2005 ontvoerd te zijn en een aantal dagen te zijn vastgehouden door de *Saraya al Salam*-militie van *al Sadr*, waarbij hij de eerste keer 7 tot 10 dagen zou zijn vastgehouden, de tweede keer na 15 dagen zou zijn vrijgelaten en de derde keer na 25 dagen (AD, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, 31 januari 2020, p. 11-15). Na 2005 zouden zich geen ernstige vervolgingsfeiten meer hebben voorgedaan, behoudens een meldingsplicht (*Ibid.*, p. 11). Verzoeker zou pas in 2018 uit zijn land van herkomst vertrokken zijn omdat hij toen pas voldoende geld had verzameld om de reis te financieren (*Ibid.*).

2.5.8. De commissaris-generaal ging geenszins onredelijk te werk door te stellen dat verzoekers vrees voor vervolging niet langer actueel is. De achtjarige oorlog eindigde 32 jaar geleden, verzoeker had slechts een zeer beperkte rol bij het superviseren van de voedselvoorraden en hij werd 17 jaar geleden uit het leger ontslagen, waardoor zijn vrees voor de sjiiitische milities omwille van zijn deelname aan deze oorlog anno 2020 niet langer actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat de verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten die in de periode 2003-2005 zouden hebben plaatsgevonden, bol staan van incoherenties en onwaarschijnlijkheden, onder andere wat de duur van de verschillende ontvoeringen en vasthoudingen betreft (cf. *supra*). Tenslotte kan geen enkele van de door verzoeker neergelegde stukken (AD, stuk 5, Documenten) in verband worden gebracht met zijn asielrelaas.

2.5.9. In zijn verzoekschrift hamert verzoeker erop dat hij tot op vandaag gevisieerd wordt en voortdurend in angst leefde, maar hij brengt geen enkel objectief element aan dat toelaat te besluiten dat zijn vrees voor vervolging thans nog actueel zou zijn. Met betrekking tot de vastgestelde incoherenties, die

betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, wijst verzoeker erop dat de vervolgingsfeiten reeds meer dan 15 jaar geleden plaatsvonden, waarbij hij in wezen het gebrek aan actueel karakter van zijn asielrelaas bevestigt. De commissaris-generaal kon op goede gronden concluderen dat de voorgehouden vrees voor vervolging ongegrond is.

In zijn middelen beweert verzoeker dat de verwerende partij *“bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan”*, maar hij brengt geen enkel concreet element aan dat door de commissaris-generaal over het hoofd zou zijn gezien.

2.5.10. Ook het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld. Daarin wordt *“ernstige schade”* als volgt omschreven:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.11. Gelet op het gebrek aan actualiteit van verzoekers asielmotieven, zoals hierboven bevestigd werd, maakt verzoeker evenmin aannemelijk *anno* 2020 op basis van diezelfde feiten bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Wat een eventueel risico op ernstige schade betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, dat verzoeker mogelijks zou lopen bij terugkeer naar zijn land van herkomst ten gevolge van willekeurig oorlogsgeweld aldaar, merkt de Raad op dat uit de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van 11 augustus 2020 duidelijk blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, de Zuidelijke stad Basra, actueel geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld die voor verzoeker, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, aanleiding kan geven tot een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker betwist deze conclusie in zijn verzoekschrift en haalt een UNHCR-richtlijn over Syrië aan, maar die kan onmogelijk in verband gebracht worden met de persoonlijke situatie van verzoeker, die uit de Iraakse stad Basra afkomstig is. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift nog dat het gehele land, direct of indirect, getroffen is door het geweld, waardoor mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, en hij beweert daarbij dat zulks zou voorgeschreven worden door *“het UNHCR”*. De Raad ontwaart evenwel nergens in het verzoekschrift enige bronvermelding die zo'n beweerde stellingname van het UNHCR zou kunnen staven, noch is zo'n stellingname terug te vinden in de algemene informatie waar de bestreden beslissing op is gestoeld. De bestreden beslissing verwijst naar de *“UNHCR International Protection Considerations with regard to People fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019 maar hierin kan niet worden gelezen dat aan alle verzoekers om internationale bescherming uit Irak de subsidiaire bescherming zou moeten worden verleend. Naar aanleiding van de drie fragmenten die verzoeker citeert uit de internetkrant *“Iraqinews”*, merkt de Raad vooreerst op dat het door het ontbreken van de *hyperlink* niet mogelijk is om de integrale bron te raadplegen. Na lectuur van de bewuste fragmenten stelt de Raad vast dat het om specifieke veiligheidsincidenten gaat, die niet worden ontkend in de informatie van de commissaris-generaal. Het gaat bovendien om voorbeelden van gerichte vormen van geweld naar aanleiding van protesten tegen de falende overheid of tribale conflicten die niet kunnen worden gekwalificeerd als willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart verder in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift, objectieve argumenten die zouden aantonen dat er voor verzoeker een verhoogd risico bestaat om slachtoffer te worden van het in Basra aanwezige sporadisch willekeurige geweld.

2.5.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN